

QUEER antime

Asociația
ACCEPT

QUEER antîne

Zine coordonat de Alex Zorilă

Asociația
ACCEPT

Copertă și design de
Ana Cotuțiu

Social Media

<http://www.acceptromania.ro/>

<https://www.facebook.com/asociatia.accept>

<https://www.instagram.com/acceptromania/>

Cuprins

Prefață	5
Luna	8
Presiunea perfecțiunii	10
Anonim	12
Instagram - un spațiu	14
12.03 ceasul, nu data	22
fața mea pe google meet	24
Om rece	26

Prefață

Mă simt puțin mai liberă că am reușit să transmit ce am simțit în timpul carantinei, toată nesiguranța și frica din pricina faptului că trebuia să fiu cumva singură cu mine și cu emoțiile mele pe care nu știu să le controlez. Deși perioada carantinei a venit ca un val peste foarte mulți dintre noi, obligându-ne cumva să stăm față în față cu trecutul sau cu stări de nesiguranță, sper că poate prin ceea ce am scris să fac pe cineva să se simtă mai înțeles, mai puțin singur, poate mai calm, să simtă că e doar o perioadă grea care are rostul ei și că totul vă fi bine în final.

Andreea Ivan

Treisprezece luni de introspecție, zis și terapie după ureche, prin care am învățat că e greu să privești înăuntrul tău când nu ai de ales, fiindcă, pentru o bună perioadă de timp care pare început, cuprins și final, toate în același timp, pare că privești o ceață densă, un perete gol, o galaxie stinsă. Pare că oamenii la care ții se schimbă și nu îi mai recunoști, dar te schimbi și tu odată cu ei și vă găsiți singuri, naufragiați, împreună pe aceeași planetă a incertitudinii pe care încercați să supraviețuiți până când puteți fi distrași de la ceea ce contează din nou. Am învățat că există o urmă de curaj în a sta singur și că suntem bine, suntem oameni și doare când crești.

Evelynne Demetrescu

Perioada de izolare m-a învățat foarte multe lucruri. De la a fi sinceră cu mine, până la a accepta faptul că nu trebuie să te înconjori de oameni în permanență pentru a fi fericit/ă. A sta cu propriile gânduri și emoții poate fi foarte copleșitor, dar în același timp și benefic. Îți dai seama că trebuie să mai fii și blând cu tine însuși, pentru că în izolare, lumea exterioară a tăcut, iar cea interioară a avut tendința să urle și să arunce cuvinte destul de grele către sine. Ulterior, zine-ul m-a ajutat să navighez mai bine prin realitatea mea

curentă: izolată emoțional și nu prea, fiind nevoită totuși să interacționez cu ceilalți. A reprezentat un exercițiu de curaj, prin care am acceptat niște lucruri pe care anterior aș fi vrut să le schimb, atât la mine, cât și în jurul meu.

Ioana Florescu

Pot spune că zine-ul m-a ajutat să am o nouă perspectivă, una ce și pe mine m-a surprins la sfârșit. A fost joc, păreri și un mod extrem de plăcut să mă gândesc la ce nu mă gândisem inițial. S-a simțit ca "scos din țiplă", pentru că, până la urmă, atât de neprevăzută a fost și pandemia.

Mara Cioroianu

Faptul că am scris la acest zine mă face să mă simt vulnerabilă. O dată ce m-am pus pe scris, ideile au început să curgă, tot ce am simțit de-a lungul acestei perioade, tot ce am gândit... M-am expus într-un mod nou, dar cu toate acestea mă simt puternică și mândră de mine.

Ana Radu

Mi se pare că a fost un mod de validare a trăirilor, grijilor și insecurităților mele direcționat de mine către mine, practic o confirmare că am trăit lucrurile astea și a fost okay. Am scris dintr-un fel de "afectare" conștientă, care în loc să mă scufunde m-a readus, dar și cu speranța că ceea ce am simțit eu au simțit și alții, că poate nu sunt singurul idiot cu băieți virtuali și inaccesibili în cap. Conștientizasem toate sentimentele astea de ceva timp și nu știam ce să fac cu ele, erau mereu acolo cumva la suprafață și nu neapărat că deranjau, dar voiau să iasă și să producă ceva, să înceapă o conversație. Sau poate eram doar eu nevorbit, nu știu, decideți voi.

George Ionesi

Am avut nevoie de experiența acestui zine pentru a vorbi despre o parte din carantină pe care am ignorat-o complet până acum. M-a făcut să stau jos cu mine și mi-a spus: "Okay. A trecut. Ai voie să te gândești la asta acum." și asta am și făcut. Sentimentul de eliberare a venit mult mai târziu, după ce am văzut toată povestea scrisă și corectată, după ce m-am oprit din bocit și m-am apucat de considerat ce am realizat. Nu a fost un moment șocant, ci ceva calm, liniștit; s-a simțit ca momentul în care termini de recitat cartea ta preferată: când o închizi, respiri și zâmbești.

Nat Gherghe

Mă interesează documentarea și arhivarea experiențelor personale prin intermediul artei, și fix asta am avut prilejul să fac în zine. Pentru toți, izolar-ea a fost mai mult sau mai puțin traumatică, iar preocupările mele artistice

s-au mulat pe noul spațiu, noua rutină. Am scos din mine măcar o parte a angoasei pandemice, am vorbit despre asta și acum pot să mă concentrez pe a reconstrui "normalul", adică lăsarea în urma a existenței singuratică și hiper-individualiste impusă de cei patru pereți.

Alex Ronceanu

În timpul pandemiei, izolată în casă, mi-am dat seama că îmi construisem în mintea mea un mediu mult mai constrângător decât cel exterior. Nu mai vreau să mă chinui să intru într-o cutie mică în care societatea patriarhală mă pune să stau, și pentru asta trebuie să fiu mai vizibilă, să scriu despre experiențele mele. Am privilegiul de a putea scrie despre suferințele mele psihice, despre viața mea ca persoană queer și sunt foarte bucuroasă că acum am și puterea să o fac.

Mișa Dragomir

În perioada în care totul s-a desfășurat de acasă, pentru mine a existat o abundență de comunicare artificială. Formalitatea e-mailurilor și șirul de notificări și mesaje constante m-au făcut să mă distanțez pentru un timp de scris, pentru că limbajul ajunsese să mă sufocă. Experiența de a ilustra cuvintele altcuiva mi s-a părut mult mai autentică și mai eliberatoare, o pauză necesară de la nevoia constantă de a căuta cuvintele potrivite.

Alexandra Serbenco

Pentru mine acest zine a devenit un mod de a evada din realitate și de a vorbi despre ceva foarte important. Perioada de pandemia a fost grea pentru toată comunitatea, dar eu am scăpat cu bine, deoarece stau singur departe de părinți și cei care nu vor să mă accepte. Însă singurătatea asta în sine m-a făcut să mă gândesc la multe chestii de care nu îmi dădeam seama. Acest zine e un medicament, o evadare, un ajutor pentru noi toți, care am fost închiși într-un dulap și poate încă suntem.

Maximilian Liford

Luna

de Andreea Ivan

bună dimineața – altă zi, din nou,
și fiecare pas făcut se repetă cu un fir
nou,
că mi-am clădit, aici, pe jos, o parte
mică,
ca din mine,
ca să îmi amintească că într-o zi
totul va fi bine.
și chiar dacă serile nu le pot dormi
și tot universul pare doar o amăgire,
eu o să stau aici, în mijlocul unui
paradis, lipsit de murdărie.
am ajuns să mă apreciez și pe mine,
să realizez că pot iubi pe oricine, și
pe ea, și pe tine
și că mie nu mi-e frică de mine,
de valurile pe care le aduc și se re-
varsă în mine
și că nu mi-e frică de ce ai încercat
să distrugi din mine.
mă bucur că mi-am tăiat părul
că nu mai port unghii lungi.
m-am apropiat de mine, în timp ce
plecam de lângă tine,
după 19 ani, m-am descoperit pe
mine.
și după zeci de zile, oamenii au bătut
din mâini și din picioare
și m-au aclamat -
și tu n-ai fost acolo -
și eu m-am bucurat.
și mi-am construit o casă din praf de
lună și de stele
și eu n-am realizat că ea e chiar a
mea,
că am clădit singură ziduri mari,

că am săpat mult prea adânc și am
ajuns la ele
la tot ce înseamnă visuri și gânduri
mult prea grele.
tot ce a fost cândva, s-a dus demult,
departe,
am realizat că am două mâini și că
pot să mă strâng în brațe,
că trecutul nu există, că e doar un loc
mai greu.
o să cânt din nou și din nou,
și o să-mi ofer sufletul unei stele noi,
și o să mi-l dau, ca să fie bine.
și sper să nu uit nici atunci că
tradițiile te cresc,
chiar dacă vin din periferie,
și la rândul meu eu le înțeleg,
când ele mă înțeleg pe mine.
cu oglinda spartă în fața mea,
o să văd mai bine viitorul,
iar tot ce a fost cândva departe,
nu o să-mi provoace dorul.
mă simt că nu fac parte din pământ-
tul lor prea rupt,
în lumea de afară și în ritmul tare
brut,
și când îmi rostesc numele, eu parcă
nu mă simt ca mine
și vreau să fiu altcineva, în altă lume,
unde cineva poate e ca mine, nu aici,
în lumea vie.
vin de la periferie, dintr-un oraș mic,
cu multă murdărie,
și dacă mâine luna de pe cer va
cădea,
eu o să-mi construiesc o casă din ea.

Presiunea perfecțiunii

de Ioana Florescu

oare sunt destul?
iubita ideală, fiica perfectă, angajata lunii?

oare fac destul?
mă simt ca Sisif
obligat să-și care povara în spate.

parterul blocului și sticla rece
cei patru pereți între care duc pandemia
distanța dintre mine și mine.

între a fi cineva pentru toți
și a nu fi nimic pentru mine
cine sunt fără o etichetă?

când mi am făcut coming out-ul
mama zicea : “e doar o fază
vezi cum o să se schimbe lucrurile
cu un băiat în viața ta”

oare iubesc o femeie
mai puțin decât un bărbat
am I really “queer enough” ?

de Ana Radu

M-am trezit cu noapte-n cap. Nu mai pot să dorm, deci ce să fac? Ziua nu fac nimic, stau în casă, că na, n-am cum să ies, deci e normal să nu mai pot dormi. Stau în pat cu gândurile mele și simt cum mă sufoc încet, încet. Încerc să nu mă mai gândesc la cum o să dau eu examenele, cum o să termin facultatea, ce o să se aleagă de prietenii mei, de relația mea, încerc să nu mă mai gândesc la cât de singură mă simt în propria mea familie.

Fiecare zi e la fel, nimic nu se schimbă, nimic nou. Și uite, tot așa mai trece o zi. Vine noaptea, luna sus pe cer și eu tot nu știu nimic de tine. Nu mă suni, nu îmi scrii, eu ce să cred? Oare mă mai iubești? Oare acum că nu mă mai vezi, ai uitat de mine? Ce ai așa de important de făcut încât nu îți poți rupe 2 minute să îmi scrii măcar un „bună”? Tu nu te-ai gândit toată ziua la mine așa cum m-am gândit eu la tine? Mă uit la telefonul asta și aștept să îmi scrii, să mă suni, să îmi trimiți un meme sau un reel pe Instagram, dar nimic.

E destul de târziu așa că încep și îți scriu: „Ce faci? Ce ai făcut azi?”, după care îmi dau seama că nimic. Nimeni nu face nimic. Pe vremea asta toată lumea stă, nimeni nu se duce nicăieri. Așa că tu unde te duci? Știi că de dimineață, ca și mine, te trezești, stai 4-5 ore în față laptopului la cursuri care nu te interesează, dar după aia ce faci? Nu îți e dor de mine?

Mie sincer îmi e dor să te văd, să te țin în brațe, să te sărut și să adormim iar împreună. Îmi e dor să ieșim la un film, la o tură de Herăstrău sau pur și simplu în mașină și să ne plimbăm fără niciun scop. Îmi e dor să mă uit la tine în timp ce interacționezi cu alte persoane.

Vreau să îți zic toate astea, vreau să le știi, dar în același timp mă gândesc că dacă tu nu mai simți asta? Dacă nu îmi scrii tocmai că să uit eu de tine? Dacă nu mă mai iubești? Dacă...

Și în momentul ăla îmi apare o notificare de la Whatsapp: „Ce faci, iubire? Te iubesc.”

Cu un simplu mesaj, dat la 2 noaptea, mă bag în pat cu zâmbetul pe buze.

Instagram - un spațiu

de George Ionesi

Cu Anxietate

La începutul lui septembrie am avut COVID. L-a luat taică-miu de la serviciu și l-a adus acasă, ca pe purici. Am avut toți forme ușoare, am avut noroc. Cam tot în perioada aia plănuiam să mă mut înapoi la București.

După ce am terminat cu sesiunea, am început să caut un job și mi-am promis că dacă până în august nu găsesc nimic, o să mă duc să stau la ai mei până prin septembrie, să le fie mai ușor cu banii. N-am găsit, m-am întors. O prietenă era în Grecia, două la București, una în Constanța și slavă Domnului, una în Bacău. În rest, Instagram-ul a devenit prietenul meu. Nu că înainte nu ar fi fost, dar acum aplicația îmi arăta că petreceam 4 ore online, când înainte erau vreo 2. Un băiat era pe Calea Victoriei, un băiat se plimba pe la Romană, alt băiat ieșea în Control. Și de toți îmi plăcea și la niciunul nu puteam ajunge. Cum să mai ies pe Victoriei să mă vadă el dacă eu sunt la sute de kilometri? Așa că hai!, postează!, poate te observă așa. Prost, că nici măcar nu mă are la follow. În fine, mi se părea că cel mai mare party se dădea în capitală, iar eu pierdeam vremea printr-un oraș uitat de lume, cu două-trei locuri okay în care se putea ieși. Și mai e și pandemie. Și simțeam presiunea asta continuă să postez, să mă vadă, să fiu văzut, validat și poate băgat în seamă. Voiam să mă văd cu prietena mea doar ca să am ce să postez pe Instagram. Am ajuns să vreau mai mult să fiu inclus pe Instagram decât în realitate.

În psihologie există un termen pentru sentimentele astea, fear of missing out (sau FoMo). E un tip de anxietate care se remarcă în contextul rețelelor de socializare și care apare când ceilalți fac ceva și tu nu ești prezent. Este frica de a fi absent la experiențele rewarding din punct de vedere social pe care ceilalți le trăiesc. Mai mult, datele zic și că tipul ăsta de anxietate socială ar fi un factor extrem de important în dependența de social media. Totuși, dacă ne gândim la ea în contextul pandemic, în primăvară Miss Rona ne-a forțat pe toți să abandonăm tot ce făceam și să ne baricadăm câteva luni în casă, ceea ce evident a dus la scăderea considerabilă a evenimentelor pe care le-am fi putut rata și, deci, și la scăderea nivelului de anxietate cu privire la acestea. Practic, nimeni nu mai făcea nimic, așa că pe ce să mai fii anxios, nu? De acord, dar nu în carantină m-am confruntat eu cel mai tare cu această

problemă, ci în august și mai ales în septembrie, când eu m-am infectat și ceilalți își vedeau în continuare de viață. Și cum eram obligat prin lege să stau în casă, la anxietatea asta s-au mai adăugat și sentimente de gelozie, că probabil dacă nu eram în situația asta aș fi putut și eu să fiu prezent. Mă trezeam tot mai des pe zi că simt stările astea anxioase și nu realizam ce le provoacă, pentru că izolarea în sine și boala au fost mai okay decât m-aș fi așteptat, nu pot să mint. Am ajuns la concluzia că sentimentele de claustrofobie veneau de undeva mult mai aproape de mine, de la chestia pe care o port efectiv peste tot, chiar și când mă mut dintr-o cameră în alta. Telefonul și Instagram-ul mă anxiau groaznic. În perioada aceea, situația pandemică deja intrase relativ în normalitate și toate lumea, după Instagram făcea ceva sau pe cineva. Iar eu? Eram blocat în casă două săptămâni. Mi l-am șters pe la jumătatea carantinării. Mă simțeam prins, blocat, incapabil și invalidat, sentimente care creșteau în fiecare zi. Așa că l-am șters. Gata cu băieții frumoși și single cu care m-aș fi putut vedea întâmplător în Control sau pe stradă, gata cu nevoia de validare și băgare în seamă.

Instagram-ul a devenit încet pentru mine un loc în care vedeam doar ce nu sunt și ce nu pot să fiu, chiar dacă după alea două săptămâni, hai trei, totul ar fi revenit la normal. Pentru mine sentimentele astea existau de fapt dintotdeauna, dar perioada de care vă zic m-a făcut să le conștientizez și să realizez ce impact au rețelele de socializare asupra vieților noastre, cum acestea reușesc să ne influențeze stările și trăirile interioare printr-o singură postare făcută și aia probabil tot din nevoia de apartenență și validare. Da, aplicația asta a devenit extrem de relevantă în termeni de conectivitate, activism, divertisment și nu numai, dar trebuie totuși să fim conștienți și de părțile negative care pot apărea odată cu consumul ei, consecințe de genul anxietății și, poate contra-intuitiv, a singurătății.

Într-un final am ieșit din izolare și m-am întors în București. Primul lucru pe care l-am făcut: mi-am reinstalat Instagram-ul. Doar trebuia să vadă că m-am întors, nu?

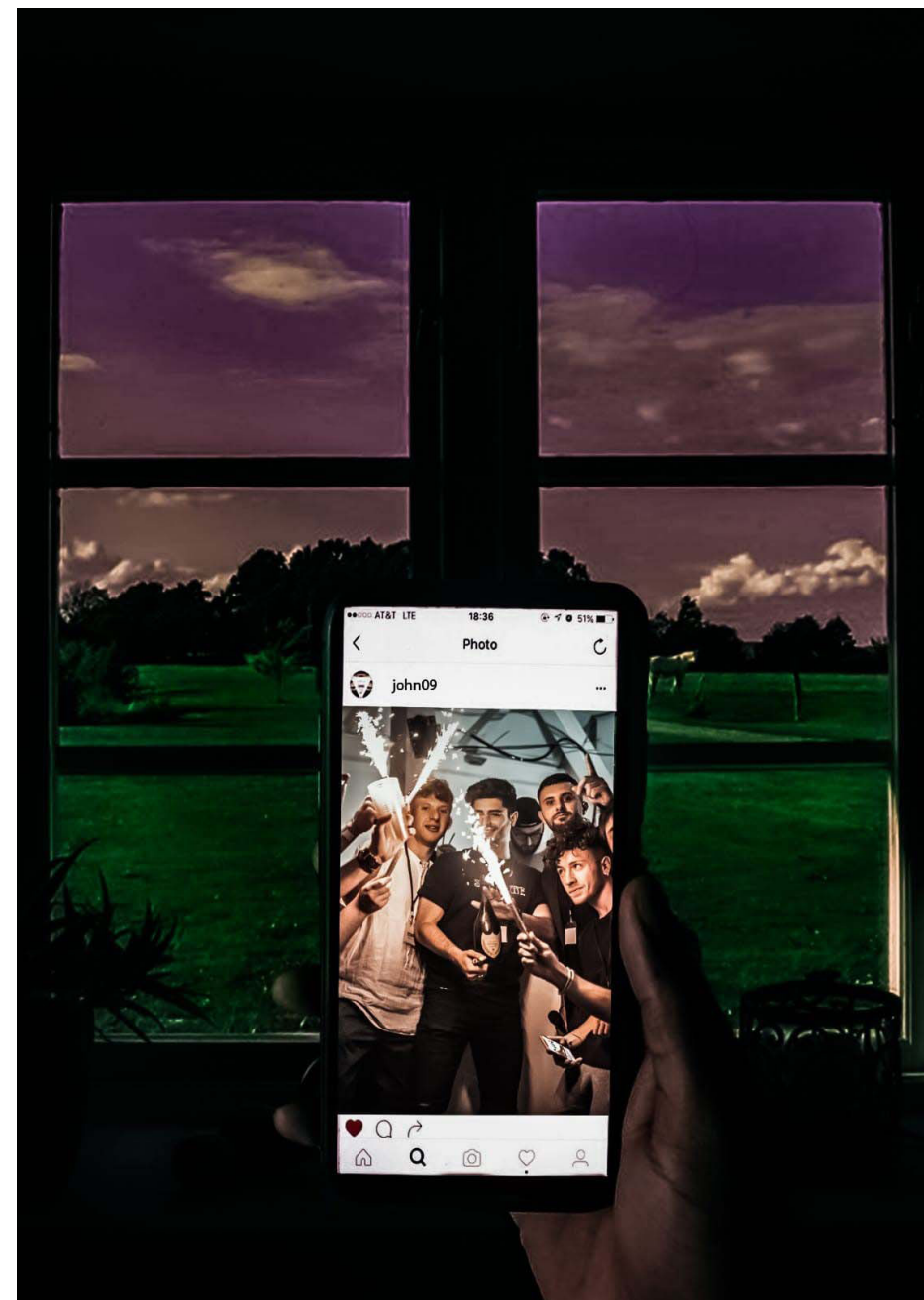
De Îndrăgosteală

"Băiatul a intrat pe facebook și mi-a dat un like", zicea Corina într-o melodie de prin 2010. Probabil cea mai bună referință la dating scene-ul din pandemie pe care o voi găsi, doar că în loc de Facebook este Instagram. De Tinder nu o să vorbesc, acolo nu prea îți permiți să te îndrăgostești de fiecare tip care îți dă like, e prea real. Iar legat de Grindr, mă abțin. Instagram-ul e așa mai „idealizant”, să zic. Alta e treaba când îți dă follow și îți imaginezi cum îți va cere el numărul după ce îi zâmbești cordial în club, și alta când

faceți match și aștepți juma de zi să îți scrie. Instagram-ul te lasă să visezi. Și dacă ne gândim la versul ăsta din perspectiva vieții queer, pot spune că el sumarizează practic începutul vieții mele sentimentale ca adolescent gay de-abia out of the closet. Pe Instagram l-am văzut pe primul tip de care mi-a plăcut, cu postarea aia a lui în care își dădea părul blond pui decolorat din ochi și pe care am revizitat-o de cel puțin 100 de ori. Sau prima mea relație, tot de pe Instagram a pornit. Iar relevanța asta a Instagram-ului pe plan romantic se accentuează dacă ne gândim că în pandemie locurile în care puteai să cunoști pe cineva au scăzut, iar nevoia de a te simți conectat cu cineva a crescut.

Rețelele de socializare îți dau relativa siguranță de a ști că celălalt e ca tine și asta într-un spațiu distant, mai puțin anxios și presurizant. Așa că Instagram-ul se transformă într-un loc de cunoscut băieți, o alternativă sigură în care în loc de shoturi îl îneci în like-uri și vise. Problema e când ajungi tu cel înecat în vise. Dacă stau să mă uit în lista de followers, cred că am cel puțin 15 băieți cu care m-am imaginat de nu știu câte ori în ultimul an la cafea, party, în dormitor sau chiar în autobuz. Și pe fiecare i-am urmărit cu o sfințenie absurdă, dintr-un fel de pseudo-îndrăgosteală bazată pe o imagine idealizată proiectată pe o imagine stilizată la fel de ireală. Cumva, am ajuns să țin la fiecare în parte, deși nu i-am întâlnit în realitate decât pe vreo doi, și pe ăia de la distanță. Întotdeauna mi-a plăcut să visez, recunosc, dar am observat că tendința asta s-a accentuat cu pandemia, când odată cu micșorarea posibilităților deja relativ reduse de a cunoaște persoane queer am început să mă simt mai singur ca de obicei. Și eu am ales să mă confrunt cu aceste sentimente prin povești ce îmi mângâiau prea frumos ego-ul. În alte cuvinte, criza asta pe care o trăim cu toții s-a manifestat la mine printr-o sensibilizare la imaginile stilizate și ireale ale băieților de pe Instagram. O chestie care mi s-a părut foarte amuzantă e că, paradoxal, un studiu american din 2018 sugerează că abținerea de la social media corelează cu scăderea sentimentelor de singurătate și depresie pe care o persoană le-ar putea resimți. Așa că eu iubind virtual în speranța inconștientă de a-mi depăși stările de singurătate cauzate în parte de pandemie mă afundam fără să îmi dau seama și mai mult în acestea.

În orice caz, Instagram-ul a devenit un spațiu al iubirii, e locul unde te muți după ce schimbi câteva vorbe cu tipul de pe Tinder sau Grindr sau unde îți găsești viitorul băiat la care să speri. E fun și te lasă să speri și să visezi, un guilty pleasure care te aruncă în viața unei persoane doar printr-un simplu schimb de like-uri. E easy. Asta până te bagă în seamă și totul devine real,

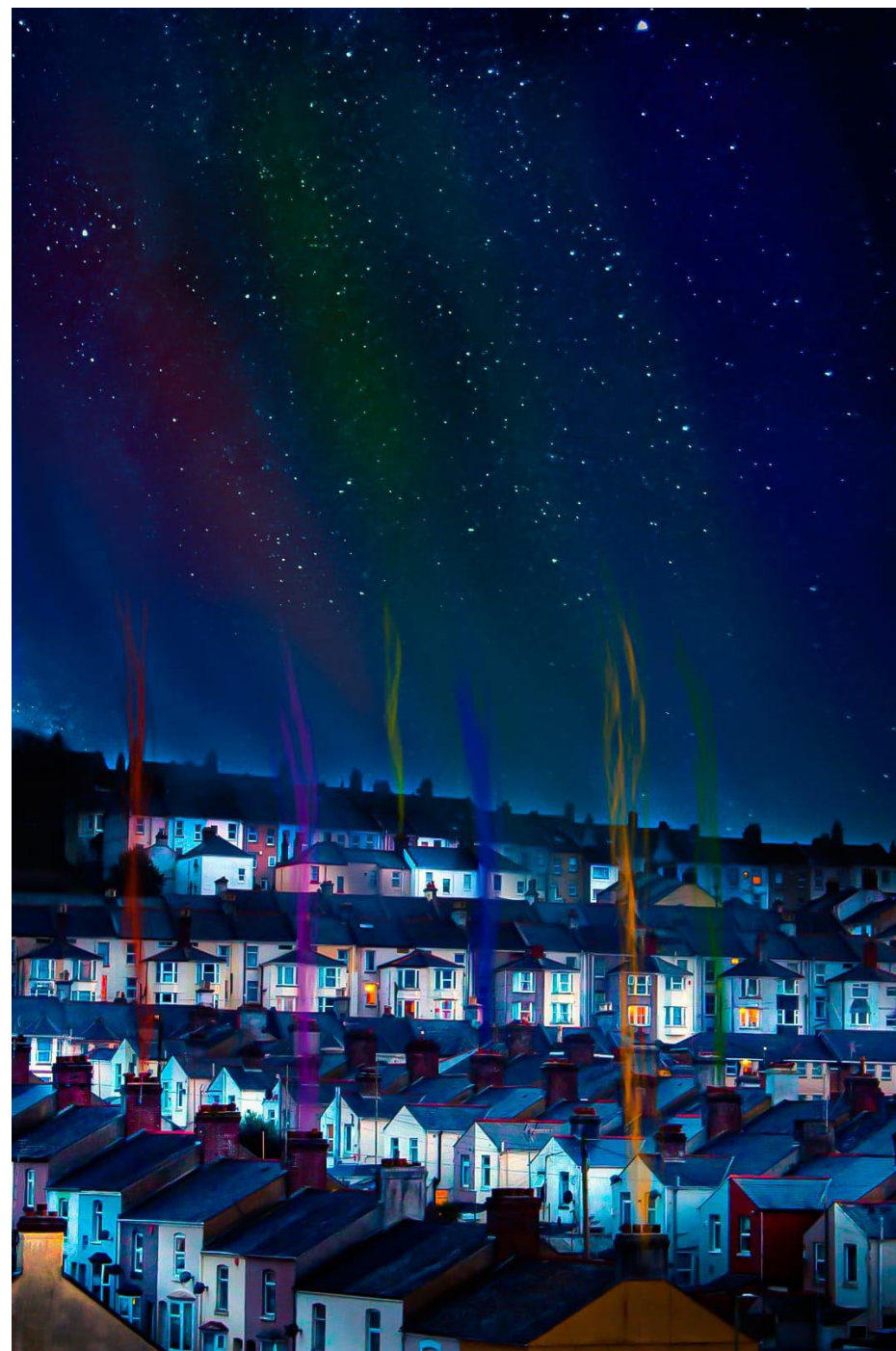

iar tu începi să tragi de timp ca să găsești cea mai bună replică de a-l scoate la o cafea.

Comunitar

Pentru mine, Instagram-ul a devenit relevant din perspectiva comunitară odată cu realizarea faptului că sunt gay. Cum nu aveam nicio altă persoană queer în viața mea sau măcar prospectul existenței vreuneia în vecinătatea mea, rețelele de socializare au venit ca o „barcă de salvare” care să îmi arate, chiar și puțin, ce înseamnă să fii gay și cum se transpune identitatea asta în societatea în care trăim. Chestia asta se întâmpla prin 2015, când resursele și posibilitatea mea de a ajunge la ele erau mai reduse, precum și vizibilitatea lor în online, dar și fizic. În 2021, putem vorbi de existența unor așa-numite gay Twitter, gay TikTok și chiar gay Instagram, grupuri informale de oameni ce urmăresc și interacționează cu aproximativ aceleași conturi, toate aparținând comunității LGBTQ+. Oameniiăștia creează propria lor comunitate prin simplul follow, iar accesul la aceasta este extrem de facil, trebuind doar să mergi din profil în profil pentru a descoperi cât mai multe persoane queer și conturi informative pe acest subiect. Până și algoritmi îți oferă conturi similare odată ce văd că te interesează subiectul respectiv. Instagram-ul se concretizează astfel într-un spațiu comunitar în care poți simți că faci parte dintr-un ceva mai mare, că nu ești singur în sentimentele și fricile tale, iar impactul lui benefic sporește în special când să faci parte fizic din comunitatea respectivă scade, ca în cazul pandemiei pe care o trăim.

Un studiu american despre persoanele LGBT tinere, început înaintea implementărilor măsurilor de izolare socială și continuat luând în calcul impactul pandemiei asupra acestora a concluzionat că aceasta a afectat negativ identificarea cu grupul și identitatea de grup în sine a persoanelor queer, cât și sentimentul lor de mândrie în raport cu identitățile lor. Iar pentru mine are sens, întrucât am simțit-o și eu. Am observat sentimentul ăsta de însingurare și înstrăinare în raport cu comunitatea de pe Instagram, dublat de absența efectivă a comunității din cauza restricțiilor impuse de pandemie. Mă simțeam singur, dar acum în raport cu o întreagă comunitate. Am ajuns la concluzia că pe cât de benefic e sentimentul de belonging la comunitatea de pe Instagram, pe atât de dureros poate fi sentimentul izolării și abandonului când te simți exclus din spațiul online al acesteia. Zic asta deoarece comunitatea din care facem parte pare atât de ermetică uneori încât te simți dat la o parte și cumva invalidat, deși sunt complet conștient că trăirile astea sunt cauzate de niște gânduri iraționale cu sursa în anxietatea pandemică. Mai mult, fiind persoane queer, sentimentele respective sunt mai accentuate

la noi tocmai pentru că în viața reală putem mai greu să găsim un sens al comunității, mai ales în context pandemic, iar pierderea lui, chiar și fictivă sau temporară devine mai dureroasă. Dar asta nu înseamnă că platforma nu a oferit comunității un spațiu în care să fie vizibilă, să se exprime, creeze sau să activeze pentru drepturile ce încă ne lipsesc. Nu o dată am văzut campanii de strângere de fonduri pentru persoanele din comunitate care se aflau în dificultate, susținute și date mai departe de alți membri ai comunității. La fel e cazul și pentru campaniile de activism și a postărilor făcute de și pentru persoanele LGBTQ+, un suport susținut din partea comunității pentru comunitate. Ei m-au ajutat și pe mine când a trebuit să strâng cât mai mulți participanți pentru lucrarea de licență ce viza rolul homofobiei internalizate în relația dintre atitudinile față de sine și satisfacția în relația de cuplu. Oameni pe care nu îi cunoșteam, dar cu care mă aveam la follow au completat chestionarul și l-au dat mai departe, creându-se pentru mine sentimentul unei apartenențe care până atunci mi-a lipsit într-o măsură.

Persoanele LGBTQ+ au ajuns să își formeze o comunitate pe Instagram, un lanț de asocieri cumva ascuns și nebăgat în seamă, dar care este acolo când e nevoie de el. Creează un fel de siguranță pentru persoanele care nu au posibilitatea să interacționeze fizic cu alții ca ei, cu persoane care să îi înțeleagă în deplinătatea identității lor, realitate ce a devenit din ce în ce mai prezentă odată cu izbucnirea pandemiei de acum aproape un an. Sper ca Instagram-ul să continue să existe ca spațiu validant și de suport pentru persoanele aparținând comunității queer, spațiu în care arta, ideile, perspectivele, corpurile și activismul queer să își găsească locul și să fie întotdeauna sprijinite și susținute, cel puțin de membrii propriei comunități. Și băgați la cap:

„Queer people everywhere are responsible for queer people everywhere!”- Adam Eli

Maximilian Liford

12.03

ceasul, nu data

de Mara Cioroianu

corpul meu
pe mai multe nivele
scară pentru prieteni coadă de
elefant
paranoia facebook dacă am vreo
vină
alte pandemii sunt avangardiste
însă mintea mea stă acolo
și nu se mișcă
și nu-mi spune clar
pe ce măsea am călcat
când m-am certat cu mama
au vibrat bancomatele și de-atunci
suntem sărace
când ne vorbim dopurile cola își
dau shut down
asta e fericirea
tata îmi nimerește din greșeală
pronumele mă bucur pentru o
milka a mai stat cu mine să ter-
minăm runda de remi
și n-o mai iau personal

*

am fost cu fete
fetele nu-și dau flori.
nu caută magnolii la nouă seara și
nu le deranjează că fiecare florărie
dă faliment
eram pe bancheta din spate iar
tu lângă șofer știam că o să mă
rogi să-ți dau ghiozdanul deși
uram trapezul m-ardeam mereu
contactul fizic lasă vitamine nu
pentru corp

repeți regizorul
pentru spectacol
film amator antidouămiist
cei nou experimentați veteranii unei
comunități
cine face căldura
praful din boxe la intensitate mare
îmi răspunzi
păi și dacă se ceartă actorii? nu e
căldură și aia? este
crestez calibrul unei pălugi
și nu-mi pare rău
decupez o biserică din axiome
locuiesc singură fără net împletesc
pești din tendoane
și o scot la întâlnire nu o mai luăm
prin săli de noroc

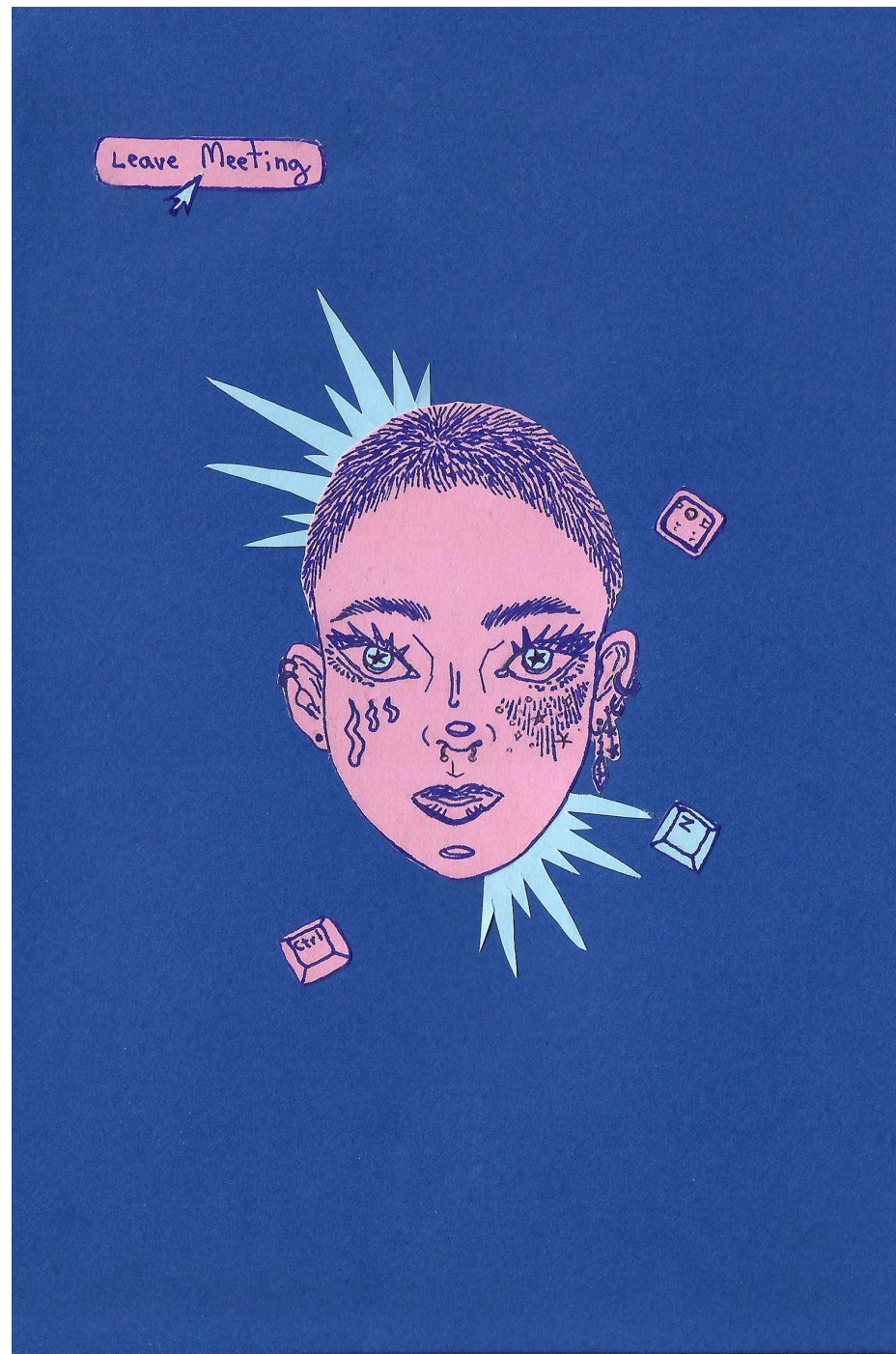

Alexandra-Elena Serbeno

de Mișa Dragomir

fața mea pe google meet
o formă decupată
totul e într-adevăr mult mai simplu bidimensional
de sus de departe
în momentele de panică dormitoarele se subțiază
mă uit pe gaura cheii la mine și la prietenii mei
înăuntru nu am voie

stau cuminte la ușă, aștept seara să îmi iau pastilele
și nu e nimic artistic aici
absolut nimic poetic
aici e doar un loc gol

Om rece

de Nat Gherghe

Te trezești, sau cel puțin crezi că o faci. A trecut foarte mult timp de când te-ai simțit de parcă simplul act de a-ți deschide ochii este o “trezire”. Soarele e sus pe cer, dar asta nu înseamnă mare lucru: ar putea foarte bine să fie do-ispnezece ori patru după-amiaza; nu te-ar afecta în niciun fel.

Telefonul tău, observi, are un fin strat de praf pe el. Te încrunți; îl judeci pentru că îndrăznește să își schimbe starea și să se prăfuiască, să scape din rutină și să îți atragă atenția legat de faptul că timpul trece. Oare ai început și tu să prăfuiști?... Te întrebi de când nu ai mai făcut duș, și te hotărăști că ai putea încerca să faci ceva legat de asta.

Stai în pat ceva vreme, contemplând dacă merită tumultul de a te spăla când știi că o să te murdărești din nou. Ți-a înțepenit spatele, așa că te întorci pe o parte, față în față cu planta pe care ți-a cumpărat-o partenerul tău cu câteva luni în urmă. “Zamioculcas”, a spus când ți-a pus-o în brațe, un zâmbet într-un colț al gurii. Planta era foarte verde, vie și frumoasă atunci; acum e galbenă și te face să simți un gol în stomac.

Cineva intră în camera ta fără să bată la ușă; apuci cearceaful cu care te-ai învelit în ultimele săptămâni și îl ridici în fața pieptului, de parcă te-ai proteja de persoana ce intră. E doar sora ta, ce se uită la tine neimpresionată atunci când îți aruncă telefonul ei în poală.

“M-a sunat B să mă întrebe de ce nu dă de tine.” tonul ei era plictisit, dar puteai vedea îngrijorarea în cum își ținea mâinile împreunate, propriul ei mecanism de apărare. “Nu e treaba mea să vorbesc cu prietenii tăi, dar avea o voce așa de tristă la telefon încât a trebuit să vin să îți zic.”

“Chiar nu...” te oprești; de cât timp nu ai mai vorbit? Șmirghelul s-ar simți mai moale în gâtul tău, dar tușești oricum, încercând să îți aduci aminte cum ar trebui să fi. Era din ce în ce mai greu, zilele astea. “Nu e treaba ta.”

Ea își dădu ochii peste cap. “Atunci nu o mai fă treaba mea.” traversă camera pentru a își lua telefonul înapoi, aparent nepăsătoare că nici măcar nu l-ai deschis. “Și apropo, ar trebui să mai aerisești și tu camera asta. Zici că a murit cineva aici.”

Uneori, și tu crezi asta.

Era diferit când a început carantina. Le dădeai mesaje prietenilor tăi zilnic, îi țineai la curent cu tot ce făceai și foarte mult din ce gândeai. Se simțea destul de similar cu cum era când erați la școală, când glumeați și râdeați fără rost. Apoi, însă, lucrurile s-au răcit: din discuții pline de viață, conversațiile voastre au devenit sporadice, mai mult despre situația actuală decât... orice altceva, sincer.

Ai încercat să îi asculți pe prietenii tăi când îți spuneau cât de triști sunt, cât de mult își urăsc părinții și faptul că trebuie să stea cu ei; chiar ai încercat! Dar la un moment dat nu a mai fost vorba despre ei, ci despre tine. Simpla deschidere a conversației cu ei părea să sugă toată energia din tine; sfaturile tale erau seci, de parcă ar fi fost copiate din pamflete motivaționale.

Niciodată nu ai fost genul de persoană ce să își compartimenteze bine sentimentele, iar odată cu carantina, totul părea să depindă de câtă puterea aveai să te ții pe propriile picioare. Poate prietenii tăi ar fi înțeles dacă le-ai fi spus că abia de te poți ajuta pe tine și că nu îi poți ajuta și pe ei... doar că nu au întrebat niciodată, așa că de ce să le spui? În schimb, ai închis într-o zi datele mobile și Wifi-ul, ai dat totul pe mute și ți-ai pus telefonul pe biroul de care nu te-ai mai atins de zile întregi.

La un moment dat trebuie să se fi închis, dar nu l-ai pus la încărcat. Oricum nu aveai puterea să vorbești cu nimeni, așa că pe bune, de ce să îl mai încarci? Te-ai gândit puțin la partenerul tău, la B, și la cum ar fi trebuit să arate fața sa atunci când nu dădea de tine... dar știa de plecările tale, iar dacă nu va înțelege, atunci poate era mai bine așa.

Lacrimile pe care le-ai vărsat când te întrebai cât de egoist poți să te porți înainte să dai în nesimțire rămân între tine și perna ta.

Baia ta miroase a cvlor, iar asta nu te surprinde: toată casa a mirosit așa zilele astea, cu mama ta făcând curat obsesiv doar pentru a se simți că face ceva. Nu a mai stat mai mult de două săptămâni acasă din tinerețe, iar acum nu avea ce altceva să facă în afară de curățenie și mâncare și curățenie din nou. Ai vrea să îți pară rău pentru ea, dar e foarte greu să simți ceva măcar pentru tine.

Termini cât de repede poți ce ai de făcut, fără să te uiți la nimic foarte mult timp, iar atunci când ieși, mama ta te aștepta lângă cuier, în apropierea băii. Își frământa mâinile, ceva pe care l-ai adoptat și tu, și sora ta, neintenționat, și arăta foarte departe atunci când te-ai oprit în fața ei.

"Am făcut pizza." a zis ea, evitându-ți privirea. "E în cuptor, dacă vrei să mănânci. Știu cât de mult îți place."

Aștepți restul comentariului, dar acesta nu vine. În schimb, îi prinzi privirea pentru un moment, și se simte de parcă au trecut ani de când nu v-ați mai văzut în ochi. În fapt, au trecut doar câteva săptămâni din ziua în care le-ai spus, ei și tatălui tău, că ești queer, ochii în lacrimi și mâinile împreunate foarte similar cu cum și le ține mama ta acum.

Tatăl tău a ignorat ce ai spus, și sincer la ce altceva te-ai fi așteptat de la el? Când i-ai adus aminte, totuși, în mod repetat de cine ești, el a decis să te ignore cu totul. Mama ta, în schimb, a continuat să vorbească cu tine, însă cum ar face cu un străin ce locuiește cu chirie în casa ei. De fiecare dată când făcea contact vizual cu tine, tresărea, de parcă nu te recunoștea... asta se întâmpla când încă mai ieșeai din camera ta.

"O să îți schimb cearceafurile." a mai spus ea, iar tu ești persoana ce a tresărit acum, când ochii ei îi fixară pe ai tăi. "Mai ai nevoie de ceva?"

Te gândești pentru o secundă să spui nu, însă uitându-te la mama ta, iar ea uitându-se înapoi la tine, nu ai fi putut să o minți. "Am rămas fără pastile."

Ea dădu aprobator din cap, strângându-și buzele pentru a nu comenta nimic. "O să cer o prescripție de la medicul de familie pe mail. Poate se duce tatăl tău mâine să le cumpere."

"Mulțumesc." spui din reflex, iar expresia ei încordată se destinde cu un zâmbet mic. Inima ți se strânge în piept.

"Mi-a fost dor de tine." spune ea, iar acum inima ta e așa mică și speriată încât mai că ar putea să îți părăsească corpul prin gura-ți trădătoare și ochii plini de lacrimi.

"Și mie de tine, mami."

Tatăl tău este în bucătărie, cu spatele la ușă. Nu apuci să ieși destul de repede, căci se întoarce spre tine, jumătate de felie de pizza în dreptul gurii lui. "Hai că se răcește pizza."

Cuvintele lui nu te fac să intri, ci să încremenești. A trecut mai mult de câteva zile de când nu ai mai ieșit din camera ta, au trecut luni? Ai pășit într-o altă dimensiune, unde familia ta se poartă cu un minim de respect față de tine? Nu știi ce expresie ai, însă tatăl tău se încruntă, așa că intrii repede în cameră.

Atunci când a spus că a făcut pizza, mama ta nu a menționat faptul că a făcut două. O ochești pe cea cu ananas de parcă a fost trimisă din rai, iar degetele tale frig atunci când apuci una dintre feliile deja tăiate. Te gândești dacă să stai lângă tatăl tău sau mai bine să nu întinzi coarda, când el trage un scaun de lângă el și îți face semn să te așezi. Cu siguranță altă dimensiune.

"Cum mai e cu școala?" întreabă el, iar tu te întrebi dacă îi pasă măcar ce vei răspunde. Muști din pizza; vorbește cu tine, iar asta e deja mai mult decât cum erau lucrurile cu două săptămâni în urmă.

Îi faci un rezumat rapid, vocea ta încă mult prea mică pentru a fi pe placul tău. Tatăl tău dă din cap aprobator de câteva ori, ba chiar îți pune și niște întrebări, iar lucrurile ar putea fi aproape normale dacă nu ar fi atât de departe de normalitate.

"Am găsit foaia asta lângă gunoi acum câteva zile." spune tatăl tău după ce termină de mâncat, înmânându-ți o bucată mototolită de hârtie din buzunarul pantalonilor. Știi ce e fără să o despătorești, iar obrajii tăi se îmbujorează.

"Ai citit ce scria?" îl întrebi, iar acum el roșește. Nu încetează să se uite la tine nici măcar pentru o secundă, totuși, și apreciezi asta.

"Da. Scuze, credeam ca e o prescripție medicală, și aveam nevoie de una de când ți-am luat pastilele luna trecută."

"E okay." îi spui, fără să te gândești dacă chiar era. Pui hârtia în buzunar.

Termini și tu de mâncat, simțindu-ți stomacul plin pentru prima dată în cine știe cât timp, și vrei să îți ocolești tatăl pentru a ieși din bucătărie, când te strigă înapoi.

"Hei! Uh... scuze. Pentu cum m-am purtat."

Te holbezi la el, pentru că ce altceva ai putea să faci? Nu ți-ai mai auzit tatăl cerându-și scuze până acum, mai ales ție. "Poftim?"

"Eu și mama ta am greșit... ne-a luat ceva timp să ne dăm seama și ne va mai lua timp să... acceptăm. Să te acceptăm." Trage aer în piept, uitându-se peste umărul tău pentru o secundă, înainte să te privească din nou. "Nu e mult, dar măcar încercăm."

Nu e o întrebare, dar răspunzi oricum, cu un zâmbet ce se simte la fel de străin pe fața ta ca sentimentul de speranță pe care îl ai în stomac. "Pentru moment, e suficient."

LISTĂ CU CE VREAU SĂ FAC ODATĂ CE SE TERMINĂ CARANTINA

(salvată de lângă coșul de gunoi pe data de XX aprilie, compusă de tine, pe 22 martie)

1. Să mănânc o pizza de la Di'vinno cel de toate zilele.
2. Să stau întinsx la soare în Cișmigiu.
3. Să îi cumpăr Surorii o pereche de căști. M-am săturat de K-pop.
4. Sincer, să mănânc o pizza în general. De-abia ce a trecut o săptămână, dar mor. X
5. Să îmi îmbrățișez prietenii cu intenția clară de a-i sufoca.
6. FILM!!!
7. Încă am biletul ăla la EC, deși nu cred că se ține anul ăsta... sincer, să merg la orice concert, dar concert să fie.
8. Să îi dau steagul genderqueer lui B pentru aniversarea noastră.
9. Sincer, nu știu dacă vreau să mănânc pizza sau să mă sărut cu B mai mult, dar nimeni nu spune că nu pot să le fac pe amândouă.
10. Buy a binder!!

Ușa de la camera surorii tale e deschisă destul de mult pentru a o vedea întinsă pe pat, holbându-se la tavan. Bați în ușă oricum, iar ea își ridică privirea pentru a se uita la tine cu capul în jos. Nu știi dacă e de la LED-urile roșii din camera ei, sau dacă chiar are ochii roșii, probabil de la plâns. Empatizezi oricum.

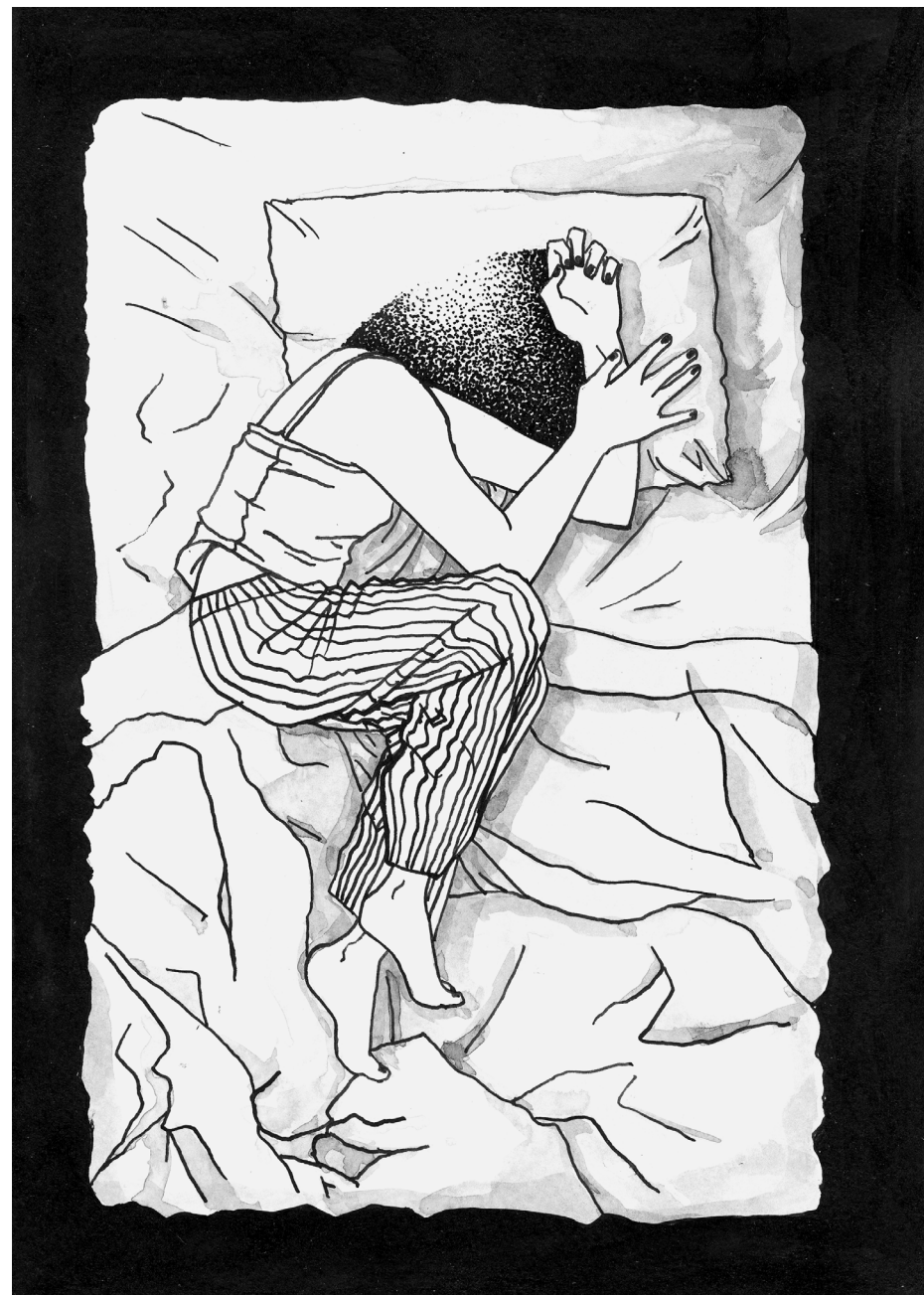
“Hei.” îi spui, iar ea dă din cap.

“Bună. Am auzit că ai vorbit cu tata. Sau, mă rog, că tata a vorbit cu tine.”

Zâmbești, în ciuda nodului ce încă te sugruma în capul pieptului. “Așa e.”

“Ești.. ei bine, nu ești, dar ești bine?”

Intrii în cameră, așezându-te lângă ea în pat. Ea își pune capul la tine în poală, așa cum făcea când era mică și încerca să te facă să îi dai atenție. Acum poți vedea cât de obosită arăta și îți vine să plângi mai mult decât oricând altcândva azi. Așa că o faci, lacrimile scurgându-ți-se pe gât și sub gulerul tricoului.

“Hei... hei. E okay. E okay.”

Sora ta te îmbrățișează și tu nu știi când ai ajuns să ai nevoie de ea mai mult decât are ea nevoie de tine. Încerci, touși, să nu te gândești la asta atunci când brațele ei sunt în jurul tău.

“Totul s-a simțit așa forțat zilele astea. Era de parcă eram într-o simulare, acțiunile pe care le luam nu erau ale mele, zilele se combinau una în alta în această masă fără... fără scop.” te oprești, pentru a inspira adânc. Sora ta nu spune nimic. “Nu, nu e okay.” spui, iar ea te strânge mai tare. „Dar... dar poate fi, dacă mă mai ții puțin. Ca un reset point.”

Vocea ei e o șoaptă așa puternică încât îți zdruncină măruntaiele. “Nu o să îți mai dau drumul nici dacă o să mă implori.”

Îți scoți telefonul de la încărcat, dar nu îl lași mai mult de câteva secunde să se actualizeze înainte să îi dai un apel lui B. E patru dimineața, dar îți cunoști destul de bine partenerul pentru a știi că va răspunde. O face la al treilea beep. Zamioculcas te privește, iar tu o privești înapoi; în întunericul dimineții, frunzele ei par mai verzi ca niciodată.

”Te urăsc așa de mult. Nu cred că mi-a fost vreodată mai frică decât mi-a fost zilele astea. Am gândit cele mai nașpa chestii, te urăsc, te...”

”Te iubesc. Aș vrea să știu cum să îți cer scuze, dar simplul fapt că mi-ai răspuns e deja prea mult pentru mine.” spui cu un râset înecat, iar apoi începeți să plângeți în același timp.

Stați la telefon ore întregi; soarele reapare și se așează sus pe cer până închideți, iar pentru prima dată în cine știe cât timp, îl lași să îți încălzească fața în razele sale, și te lași și pe tine să le simți.

